

ГОЈКО БОЖОВИЋ

НАШЕ ОЧИ НИСУ САМО НАШЕ

ЕПОХЕ СУ СЕ СМЕЊИВАЛЕ СВАКОГ ДАНА

У детињству дани су трајали дуго,
А епохе су се смењивале сваког дана.
Призори су се ређали
Као у биоскопу на обали мора,
Где су плима и осека део филмске приче.
Све се то догађало мени,
А као да са мном није имало превише везе.
Трк за лоптом трајао је
Као пут у удаљени град у провинцији,
Као повратак у детињство
Које је скакутаво измицало
Попут те лопте за којом сам кренуо
И још задихан, по левом крилу,
Надирем за њом.

УЗАЛУД ЗАБОРАВЉАМО

Узалуд заборављамо.
Узалуд потискујемо.
Тело је трезор догађаја.
Тело све памти.
Болести и ударце.
Додире, најпре додире.
Када вас је неко
Окрзнуо на улици,
Не знајући да то чини,
Остало је то забележено
У вашем телу као у неком
Застрашујућем протоколу.
Нежности и неумерености.
Друга тела у
Орбити вашег тела.
Све је записано.
Тело памти.
Све је ту негде.
Каква утеха
Да нема цензуре и потискивања.
Тело памти све док се
Под теретом запамћених детаља
И чињеница не распрсне
Као уморна звезда у сутон.

ДАН У ВИНОГРАДУ

После дана проведеног у винограду,
Враћаш се у град.
Виноград је на брду,
Град на непуних десет брда.
Виноград је на косини,
Сачињен од правилних низова
Винове лозе.
Град мења агрегатна стања,
Спушта се с брда у долину,
Остаје у долини.
Да би се винуо у готово
Планинске превоје,
Где лебди на сунцу,
Где мрзне на зими.
Кап вина на твојој данашњој усни
Коначно урања на улазу у град,
Већ после прве две-три улице,
Постајући сећање,
Тачкасти траг времена
Које је минуло
И које је, ипак, некако с тобом.

ЛАКО САМ ПЛАНУО

Лако сам плануо.
Тињала је та ватра
Негде дубоко у мени.
Нисам знао за њу,
Утолико горе по мене.
А онда су лако долазиле речи,
Падале су између нас,
У згуснутом светлу собе,
Одбијале су се од зидова,
Враћале назад да би биле
Хитнуте опет, с још већом снагом.
Нестале су сумње,
Питања и природне препреке,
Све оно што уобичајено
Стављамо пред себе,
Као штит пред светом,
Као начин да свет
Заштитимо од
Потиснутних искустава,
Од брбљивих очекивања,
Од свега што јесмо и нисмо.

ПРИЧЕ ВИШЕ НИСУ ДОВОЉНЕ

Приче више нису довољне.
Оно што се догодило
Више нам се не чини
Довољним за причу.
Оно што причамо
Никада се није догодило
Управо на такав начин.
Мада је нечег било.
И неки ђаво сваког дана
Спава у неком од ситних детаља.
Детаљи су све ситнији,
Као песак бачен
У варљиве очи,
Као кап воде која је
Покренула поплаву.
Док је ђаво исти као и увек.
Трајан и непроменљив.
Ветропираст као сан.
Непоновљив као детаљ.

КРОЗ ШУМУ

На дугој стрази кроз шуму
Док између сваке речи
Падне понека кап кише,
Док се оголеле гране дрвећа
Уносе у лице, свака за себе,
Хук ветра изговара
Мистичан завет који разумете
Али га не можете изговорити.

САДА КАДА СЕ ЗАВРШАВА ЛЕТО

Сада када се завршава лето,
Неопозиво се завршава,
Дани више неће бити исти.
Зваћемо их истим именима,
Понедељак, уторак, среда,
Четвртак, петак,
Субота, недеља,
Али то више неће бити
Исти дани, нити ће се њима
Мерити исто време.
Поготову недеља неће бити иста.
Сваки излазак на улицу
Подсећаће те на то,
Као децу досељеника
Да ово није њихов град,
Да ово више није лето,
А да и јесен јесте само успомена
Из једног прошлог живота.

МЕЂУ СВОЈИМА

Коначно међу својима.
Знамо сваки камен.
Удисали смо већ овај ваздух.
Леђа познају распоред травки.
А стопала откривају напуклине
Некада пређеног пута.
Али не препознајемо никог.
Нити нам ко иде у сусрет
Са осмехом разумевања
Или са сјајем у оку.

НАШЕ ОЧИ НИСУ САМО НАШЕ

Наше очи нису само наше.
Кроз њих гледају приче
Које ћемо говорити
Пријатељима и пролазницима.
Све смо видели,
Али све тек треба испричати
По реду, поновити снимак,
Нагло сужавање зеница,
Светло које се гаси и пали,
Нестаје да би се појавило
Иза угла где вребају све опасности,
Посебно опасност да ће се све поновити,
Појављује се да би се,
Знамо то већ, појавило опет.
Опет међу нашим причама,
Опет пред нашим очима
Које замењују оне који то нису видели.
Наше очи нису само наше.
Кроз њих гледају очи
Велике као јучерашњи страх,
Велике као данашња бура,
Велике као екран будућности
Који све упија.

ТРКАЧ

Прелазећи у пун трк,
Тркач на стази
Отима се из очију камере.
Надзиран и праћен,
Његов трк је бекство
И вапај за слободом.
Оставите ме на миру,
Ово је моја трка,
Имам своје разлоге,
Поручује од самог старта,
Одаје га ужурбани говор тела.
Брбљиви мишићи троше снагу
И заустављају дах.
И док се баца преко
Коначне линије циља,
Пресецајући грудима
Замишљену врпцу,
Тек тада разуме да је
Бекство окончано.